

Sagens fornyede Behandling det foreskrevne Inkaminationsgebyr af Indstævnte. I § 11 bestemmes, at en Sag kan reassumeres, naar indstævnte er udeblevet uden tilregnelig Grund, og saa skal han kunne begære Sagen optaget saaledes, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Effer-søe) refererede det, og det er naturligvis en Regel, som er praktisk. Naar vi nu gaar over til nye Regler for Forkyndelsen, hvor det maaske i enkelte Tilfælde kan være lidt usikkert, om Forkyndelsen sker saa sikkert, som den skete tidligere, synes jeg, at man, naar det godtgøres, at indstævnte er udeblevet uden tilregnelig Aarsag, godt kunde stryge dette fornyede Inkaminationsgebyr. Han har en Gang betalt for Inkaminationen, og fordi Retten skal reassumere Sagen, synes jeg, man ikke behøvede at paalægge ham denne Udgift, thi der kan kun være Tale om det i Tilfælde af, at det konstateres, at han er udeblevet uden tilregnelig Aarsag.

Jeg skal, som sagt, ellers ikke komme ind paa Lovforslaget, men kun i Almindelighed anbefale, at det nyder Fremme, idet jeg paa min Gruppes Vegne forbeholder os at tage Stilling til enkelte andre af Lovforslagets Paragraffer, hvor vi maaske kunde ønske en lidt anden Ordning end den her foreslaaede.

Alfred Christensen: Jeg forudskikker den Bemærkning, at Tendensen i det foreliggende Lovforslag er god og fremskridtsvenlig. Det er et Fremskridt, at vi herefterdags fakultativt, altsaa efter eget Valg, kan benytte Postvæsenet til Forkyndelse af Stævning, og det er et Fremskridt, at vi undværer den ene Stævningsmand. Hermed er imidlertid ikke sagt, at jeg synes, at enkelte af disse Fremskridt fremtræder i den bedst mulige Form. Jeg tror, at der er Ting i dette Lovforslag, som ikke uden videre kan blive staaende, som de nu er formede. Det kan jo være, at naar den højtærede Minister bliver gjort opmærksom paa det, vil han gøre sit bedste for at faa en Forandring gennemført, i alt Fald vil jeg, hvis jeg kommer ind i Udvalget, gøre mit bedste, for at Loven kan komme ud i en saa hensigtsmæssig Form som muligt.

I § 1 henvises der til Loven om Rettens Pleje af 26. Marts 1909, Kapitel 16. Men det, der her henvises til, er baade Lov og ikke Lov. Loven er ganske vist vedtaget saa og saa mange Gange og vel ogsaa stadfæstet af Kongen, men den er stadig ikke sat i Kraft. Den er ikke

gældende Ret i Danmark. Kan man da skrive i en ny Lov, at det og det skal fremtidig foregaa i Overensstemmelse med denne Retsplejelov, som ikke er traadt i Kraft? Kan man det, eller kan man det ikke? Dette Spørgsmaal har for mig dog kun teoretisk Interesse, og jeg skal ikke komme ind paa Teorien. Jeg mener, man ikke kan gøre det. Det er ikke i Anledning af Formuleringen af § 1, at jeg mener dette, men det er i Anledning af selve Retsplejelovens Kapitel 16. Det indeholder nemlig forskellige Bestemmelser, der ikke kan blive gældende Ret, naar vi faar stadfæstet det foreliggende Lovforslag. Det indeholder nemlig forskellige Institutioner, der ikke kendes i den nugældende danske Lov. Lad mig kort pege paa enkelte saadanne. § 145 er i Strid med de nugældende Retsregler, idet den taler om, at en Stævningsmand kan fungere udenfor sin Jurisdiktion. Nu ved alle, i alt Fald ved den højtærede Justitsminister det, at der er noget, der hedder Kompetenceattester for Stævninger, særlig paa Appellstævningerne, der skal foretages i en Jurisdiktion, hvor Stævningsmanden ikke er autoriseret. Da maa han gaa til Herred eller Byfogeden og faa Paategning om, at Jensen eller Petersen er rette edsvoren Stævningsmand i Jurisdiktionen; men naar Stævningsmændene nu faar Competence til at gaa udenfor deres Jurisdiktion, hvad vil den højtærede Minister saa gøre ved det Institut, man har, der ikke er afskaffet og heller ikke kan undværes, Competenceattester paa Stævninger? I § 146, der ogsaa er en Del af Kapitel 16, omtales saadanne Begreber som Landsretter, Anklager og Forsvarer. Men vi har ikke nu nogen Landsret. Foruden Underretterne og Højesteret har vi Overretten i Viborg og Landsover- samt Hof- og Stadsretten i København. Vi har heller ikke nogen Anklager. Det, vi kender i vore beskikkede Sager, er Aktor og Defensor. Det er altsaa noget, der ikke saadan kan gøres til Lov ved en passant at nævne det i § 1. I § 156, der ligeledes er en Del af Kapitel 16, indeholdes Begrebet: Kære. Men „Kære“ er noget, der heller ikke findes i vort Retssystem, før vi faar Retsplejereformen indført. § 157 gaar ud paa en helt anden Retsordning end den, vi kender.

Jeg skal dog ikke komme dybere ind paa denne Sag, man kunde komme meget let over det hele og opnaa det, som baade den højtærede Minister, Sagførere og private vilde være veltjente med, at Stævning